

БРАТЯ ГРИМ

СЛАМКА, ВЪГЛЕНЧЕ И БОБЧЕ

Превод от немски: Димитър Стоевски, —

chitanka.info

Живяла в една село стара жена. Веднъж тя събрала боб и решила да го сготви; запалила огън в огнището и хвърлила шепа слама, за да се разгори по-бързо. Като изсипвала боба в гърнето, едно бобче незабелязано паднало на земята, търкулнало се и спряло до една сламка. Скоро от огнището при тях скочило и едно разжарено въгленче. Първа се обадила сламката:

— Драги приятели, откъде дойдохте при мене?

— Въгленчето отвърнало:

— Имах голямо щастие, че успях да избягам от огъня. Ако не бях скочило, очакваше ме сигурна смърт: щях да изгоря и да се превърна в пепел.

Бобчето рекло:

— И аз едва отървах кожата. Ако старицата ме бе хвърлила в гърнето, и аз като другарчетата си щях безжалостно да бъда сварено на каша.

— А нима моята участ щеше да бъде по-добра? — казала сламката. — Старицата остави всички мои посестрици да се обърнат на пламък и дим; сграбчи наведнъж шестдесетина и ги погуби. За щастие аз се проврях между пръстите ѝ и побягнах.

— Ами какво ще правим сега? — попитало въгленчето.

— Аз мисля — отвърнало бобчето, — че сега, след като благополучно избягнахме смъртта, ние трябва да се сдружим. А за да не ни сполети тук нова злочестина, да тръгнем заедно и да отидем в някоя чужда земя.

Това допаднало на другите и всички тръгнали дружно на път. Но скоро стигнали до един малък ручей и тъй като нямало мост, не знаели как да минат на другия бряг. Сламката намерила изход и рекла:

— Аз ще легна напреки и вие ще минете по мене като по мост.

Изпънала снага сламката от единния бряг до другия и въгленчето, нали кръвта му била гореща, заситнило наперено по новия мост. Но щом стигнало до средата и чуло как бучи водата под него, малко се поизплашило, спряло се и не се решавало да продължи. Сламката пък се подпалила, прегоряла по средата и паднала в ручея; въгленчето се хълзнало по нея, паднало и то във водата, изсьскalo и загинало.

Бобчето излязло по-предвидливо и се позабавило на брега. А като видяло какво се случило, закискало се и не само че не могло да

престане, но продължило да се киска още по-силно, докато накрая се пукнало.

С него щяло да бъде свършено, но за щастие един пътуващ шивач седнал да си почине край ручея. И понеже бил състрадателен по сърце, извадил конец и зашил бобчето, което му благодарило от сърце.

Но тъй като шивачът го зашил с черен конец, оттогава всички бобчета имат по средата черен шев.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.